

Capitolul 3

Revelat lui Pavel

Capitolul 3 al acestei epistole este un fel de intercalare, care are ca temă adevărul fundamental despre „Hristos și Adunarea”. În realitate acesta este un adevăr care stă în centrul acțiunii lui Dumnezeu și a căilor Lui de la început și până la sfârșit. Acest capitol stă între capitolul 2 cu comunicările lui instructive referitoare la adevăr și cuvintele practice de îndemnuri, care încep cu capitolul 4.

Aici apostolul scoate în evidență faptul, că până atunci adevărul binecuvântat despre Hristos și Adunare era o taină, pe care nu a cunoscut-o niciunul din sfinții perioadelor de timp trecute. Ea a fost descoperită apostolilor și profeților Noului Testament abia după înfăptuirea lucrării de răscumpărare și înălțarea lui Hristos la dreapta Tatălui și după coborârea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii.

Cu toate că această taină a fost revelată apostolilor și profeților Noului Testament, totuși privilegiul și slujba de a fi arătată și făcută cunoscut Adunării a fost dat în mod deosebit lui Pavel, apostolul lui Hristos glorificat.

Domnul Isus a vorbit deja în Ioan 10 despre oile »Sale«, pe care El le-a scos din curtea lui Israel, și de asemenea despre »alte« oi (care erau dintre națiuni), și că ultimele vor alcătui împreună cu primele »o turmă« sub »un Păstor« (versetele 1-8).

Vedem același adevăr prezentat în viziunea lui Petru, când o față de masă cu tot felul de animale necurate a fost coborâtă din cer pe pământ, o viziune, care vorbea simbolic despre faptul că și dintre națiuni vor fi aduși credincioși la Hristos. Cu toate acestea adevărul dumnezeiesc despre *un* trup, alcătuit din credincioși atât dintre iudei cât și dintre națiuni, și faptul că Hristos glorificat este Capul acestui trup, era o taină, pe care Domnul a făcut-o cunoscut abia lui Pavel prin revelații deosebite (capitolul 3,3). El a încredințat lui Pavel slujba vestirii acestei taine, și să pună în lumină înaintea tuturor această taină (versetul 8).

În capitolul 2 al epistolei noastre, Pavel a explicat acest adevăr binecuvântat, că toți credincioșii în Hristos dintre iudei și dintre națiuni stau pe același fundament, deoarece în Hristos nu este nici iudeu nici păgân, pentru ca toți să alcătuiască un trup, al cărui Cap este Hristos.

Tocmai vestirea acestui adevăr a dat naștere la împotrivire și dușmănie înverșunată din partea iudeilor; ea a fost cauza atât pentru prigonirea lui Pavel de către iudei (vezi Faptele Apostolilor 22,21-24; 1 Tesaloniceni 2,15; 2 Corinteni 11,24) cât și a faptului că el a fost aruncat în închisoare (Efeseni 3,1).

Pentru credincioșii dintre iudei nu era așa de ușor la început să înțeleagă acest adevăr important, că credincioșii dintre iudei și credincioșii dintre națiuni sunt în aceeași măsură mădulare ale trupului lui Hristos, și că Hristos prin moartea Sa a făcut din cei doi *unul* și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, acesta fiind vechea dușmănie care exista între ei.

Nu era ușor de înțeles pentru ei, că Dumnezeu putea să distrugă total ceea ce El mai înainte a instaurat. Cum este posibil, ca Dumnezeu să anuleze acum toate acele diferențe, pe care El Însuși le-a stabilit odinioară între iudei și păgâni, ca să pună deoparte pe poporul Său dintre națiuni, dându-le privilegii, la care națiunile nu aveau nici o parte? Răspunsul este, că pentru fiecare perioadă Dumnezeu are planurile Sale. El a hotărât perioada Vechiului Testament pentru a face o diferență între poporul Său din vechime și națiuni. Dar acum I-a făcut plăcere să introducă o perioadă nouă, bazată pe lucrarea de răscumpărare a lui Hristos – o perioadă care urma să înlăture toate aceste diferențe din vechime.

Prima parte a acestui capitol explică acest aspect al tainei lui Hristos și arată că națiunile, care cred în Hristos, stau pe aceeași temelie ca și frații lor dintre iudei, și că toți, care au luat pe Hristos ca Salvator și Mântuitor al lor, au devenit *un* trup prin aceasta. Motivul pentru care iudeii nu au putut înțelege acest adevăr constă în faptul că nici Legea, nici profeții, și nici o altă scriere a Vechiului Testament nu a vorbit vreodată despre această taină.

Cuvântul »taină« nu descrie ceva, care este ascuns și neînțeles, ci ceva care până atunci (aceasta înseamnă în Vechiul Testament) nu a fost descoperit. Însă în Noul Testament – și în mod deosebit în această scrisoare – această taină a fost pe deplin revelată.

Dorim să atragem încă o dată atenția, că subiectul acestei taine este »Hristos și Adunarea«. Aceasta înseamnă, nu Hristos singur fără Adunare, și nici Adunarea singură fără Hristos, ci Hristos și Adunarea: »Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare« (capitolul 5, 32).

Mesajul unui întemnițat

Versetul 1: »Pentru aceasta, eu, Pavel, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, națiunile«

Aici apostolul ne arată foarte clar, pentru ce el era în închisoare - deoarece a vestit acest adevăr prețios, că cei dintre națiuni care cred în Hristos posedă aceleași privilegii binecuvântate ca și credincioșii dintre iudei. De aceea iudeii căutau să se răzbune pe el și l-au urmărit până când în cele din urmă a urmat sentința de întemnițare în Roma.

Cât de minunat că apostolul privește întemnițarea lui nu din punctul de vedere omenesc, ca și cum el ar fi un prizonier al imperiului roman! El o privește mai mult din punctul de vedere al lui Dumnezeu, spunând: »întemnițatul lui Hristos Isus«. Fără îndoială în aceasta constă motivul mângâierii lui cu bucurie. El consideră o mare onoare să fie »un ambasador în lanțuri« (capitolul 6,20).

Preaiubiților, nu avem noi aici o învățătură importantă spre folosul nostru, ca și noi să privim suferințele noastre, greutățile și încercările, care sunt pe cărarea noastră de pelerini, nu dintr-un punct de vedere omenesc, ci din punctul de vedere dumnezeiesc? Atunci inimile noastre vor fi umplute cu pace și mângâiere, atunci vom avea biruință: »... Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit« (Romani 8,37).

Cât de uimitor este, că apostolul, căruia i-a fost dată onoarea și privilegiul să scrie această scrisoare, care revelează cele mai prețioase adevăruri ale Evangheliei și ne face cunoscut această taină minunată despre poziția cerească a Adunării și legătura ei cu Hristos, Capul glorificat, era un întemnițat în lanțuri, atunci când a scris scrisoarea.

Patria Adunării este cerul, în Casa Tatălui. Ea este un străin în această lume stricată. De aceea nu este de mirare, că ea este prigonită și i se aduce împotrivire. Și tot așa de puțin este de mirare, că apostolul lui Hristos Cel glorificat – Pavel – trebuia să scrie această scrisoare binecuvântată, în timp ce era un întemnițat legat în lanțuri.

Administrarea

Versetul 2: »... dacă, în adevăr, ați auzit de administrarea harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi;«

Cuvântul »administrare« înseamnă aici „slujbă” sau „oficiul de administrare”. Apostolul Pavel era vasul ales al lui Dumnezeu pentru revelarea planurilor dumnezeiești referitoare la chemarea Adunării și a poziției și speranței ei cerești.

Desigur este adevărat, că această taină minunată a fost revelată și celorlalți apostoli și profeți ai lui Hristos. Dar ea nu a fost făcută cunoscut Adunării prin ei, ci prin apostolul Pavel. Apostolul spune, că alegerea lui pentru această slujbă – sau această administrare – era harul Său: »... harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat pentru voi...«

Aceasta este valabil și pentru fiecare, căruia Dumnezeu i-a dat un dar de slujire: »... fiecare, după cum a primit un dar, slujind cu el unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui

Dumnezeu» (1 Petru 4,10). Prin aceasta apostolul Pavel îi asigură pe credincioșii din Efes, că lui i-a fost dată această slujbă a administrării pentru ei, adică pentru credincioșii dintre națiuni.

Făcută cunoscut prin descoperire

Versetele 3+4: »... că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina – după cum am scris mai înainte pe scurt, din care, citind, poți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos«

Cuvântul taină este repetat de trei ori în acest capitol. Domnul a făcut cunoscut apostolului Pavel această taină printr-o descoperire deosebită. El nu a primit-o de la Petru, și nici de la un alt apostol, care au fost înainte de el; ci el a primit-o direct de la Însuși Domnul glorificat. Această taină minunată se referă la Hristos și Adunarea Sa, sau cu alte cuvinte: se referă la gloria Domnului nostru preamărit și la binecuvântările noastre ca mădulare ale trupului Său legate între ele printr-o legătură veșnică, care nu poate fi ruptă.

»... după cum am scris mai înainte pe scurt« se referă atât la ceea ce el a scris în capitolul 1,9-14 cât și la capitolul 2, unde el a atins subiectul acestei taine mare. Dar aici în capitolul 3 el dorește să scrie mai detaliat despre aceasta.

Intenția apostolului este, ca credincioșii, când vor citi ce scrie el despre această taină, să înțeleagă și să se bucure și să fie umpluți cu ea. Cu cât ne dedicăm mai mult studiului Cuvântului lui Dumnezeu și ni-L însușim, cu atât mai mult va crește adorarea noastră și privirea cu uimire a Dumnezeului nostru și Tatăl și a Domnului nostru Isus Hristos, pentru harul care s-a revărsat așa de bogat peste noi.

Mai înainte nu a fost descoperită

Versetul 5: »... care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh;«

Aceste cuvinte ale apostolului ne arată foarte clar, că această taină niciodată n-a fost cunoscută de cineva, cu toate că și în timpurile de mai înainte au fost sfinți evlavioși. Ea a fost descoperită prin Domnul Isus sfinților Săi apostoli și profeți (acelora ai Noului Testament) prin Duhul Sfânt. Dacă vei cerceta fiecare pagină a Vechiului Testament, nu vei găsi pe ele nici un singur cuvânt referitor la această taină binecuvântată și nici o referire directă la binecuvântările cerești și la făgăduințele deosebit de prețioase ale celor ce cred în Hristos dintre iudei și dintre păgâni.

Apostolul subliniază acest adevăr în secțiunea care ne stă în față, cu toate că el a vorbit despre aceasta și în scrisoarea sa adresată credincioșilor din Roma (Romani 16,25-27): »Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ținută ascunsă timp de veacuri, dar arătată acum și prin scrieri profetice, potrivit poruncii eternului Dumnezeu, făcută cunoscut tuturor națiunilor, spre ascultarea credinței – singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin.«

Binecuvântări mai mari

Versetul 6: »... că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelia,«

Este adevărat, că Dumnezeu a dat lui Avraam făgăduințe cu privire la binecuvântările pământești pentru națiuni în legătură cu Împărăția de o mie de ani (Geneza 22,18). Însă ce deosebire mare este între făgăduințele date de Dumnezeu lui Avraam pentru națiuni și binecuvântările pentru Adunare, care au venit în Hristos Isus. Este în adevăr o diferență uriașă între făgăduințele despre care au vorbit profeții Vechiului Testament și binecuvântările pentru

Adunare din perioada actuală a harului, pe care Duhul Sfânt le-a descoperit în scrierile Noului Testament, și anume:

1. Că credincioșii dintre națiuni au devenit împreună-moștenitori. Căci cu toate că națiunile nu aveau nici o parte la moștenire, la făgăduințele și la binecuvântările pământești, pe care Dumnezeu le-a dat lui Avraam și copiilor lui (Matei 15,21-27), noi am primit totuși acum – preamărit să fie Dumnezeu pentru aceasta! – ca aceia dintre națiuni care au crezut în Hristos, parte la moștenirea cerească în Hristos, împreună cu credincioșii dintre iudei. »Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El« (Romani 8,17).
2. Că credincioșii dintre națiuni au devenit din același trup. Aceasta înseamnă că acest trup tainic a fost alcătuit prin puterea Duhului Sfânt din toți cei care cred în Hristos, și că Hristos Însuși este Capul glorificat la dreapta Tatălui.
3. Că ei au devenit și împreună-părtași la făgăduința Sa în Hristos Isus prin Evanghelie. Expresia »promisiune în Hristos« se referă la darul Duhului Sfânt promis de Tatăl și vestit mai dinainte de Hristos apostolilor Săi (Faptele Apostolilor 1,5). Duhul Sfânt a fost dat nu numai credincioșilor dintre iudei, ci și celor dintre națiuni (Faptele Apostolilor 10,45; 11,16-17).

Două slujbe

Versetul 7: »...al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie, după lucrarea puterii Lui.«

Apostolul era slujitor sub două aspecte: în primul rând era slujitor al Evangheliei – Evanghelia lui Hristos Cel glorificat. Aceasta este Evanghelia în care el slujea și pe care o vestește printre națiuni, și prin care el a întemeiat multe adunări în unele locuri. Dar în al doilea rând el era și un slujitor al Adunării; căci lui i s-a dat să descopere și să răspândească adevărurile minunate ale Adunării, în mod deosebit acela, că ea este trupul lui Hristos.

Apostolul se referă și în scrisoarea către Coloseni la aceste două aspecte ale slujbei sale, când spune: »... speranța Evangheliei ... al cărei slujitor am devenit eu, Pavel«. Și cu privire la Adunare el spune: »... al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi...« (Coloseni 1,23.25).

După aceea apostolul continuă să ne arate cu cea mai mare claritate, că această slujbă a Evangheliei era după darul harului lui Dumnezeu, care i-a fost dat după lucrarea puterii Lui. Aceasta este proba pentru fiecare slujitor adevărat pentru Dumnezeu: »Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria și puterea, în vecii vecilor! Amin.« (1 Petru 4,11)

Bogăția lui Hristos

Versetul 8: »Mie, mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta: să vestesc printre națiuni Evanghelia bogățiilor de nepătruns ale lui Hristos«

Cât de măreț este acest har care a fost dat lui Pavel! El, cel care mai înainte era un batjocoritor și prigonitor al Adunării lui Dumnezeu, a devenit acum un vas închinat pe deplin lui Hristos, ca să vestească bogăția Lui de nepătruns.

Cât de plăcută este și smerenia și modestia, cu care Dumnezeu a putut să împodobească pe acest apostol binecuvântat, căci atunci când el scrie despre harul lui Dumnezeu, care lucrează în el ca într-un credincios, el se numește »mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții«. Și iarăși, când vorbește despre sine ca apostol în legătură cu slujba sa, el spune: »Pentru că eu sunt cel mai

neînsemnat dintre apostoli, eu, care nu sunt vrednic să fiu numit apostol, pentru că am persecutat Adunarea lui Dumnezeu» (1 Corinteni 15,9). Și atunci când vorbește despre sine ca om, el se numește »cel dintâi dintre păcătoși« (1 Timotei 1,15). Fie ca noi toți să urmăm mai mult pe apostolul Pavel în smerenia sa, da, pe Domnul Isus Însuși, care ne spune: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11,28-29)!

Cunoașterea poziției noastre cerești și creșterea noastră în harul și cunoștința Domnului Isus Hristos să ne împodobească cu blândețe și smerenie și nu să ne schimonosească prin facerea paradă de noi înșine. Noi nu suntem mai buni sau mai mari decât ceilalți, care probabil nu au primit atât de mult din adevărul Său, așa cum avem noi prin harul lui Dumnezeu.

Apostolul era chemat să vestească printre națiuni bogăția de nepătruns a lui Hristos. Națiunile, care mai înainte au pierit în întuneric și în necunoștința lor totală au slujit idolilor de nimic, trebuiau acum să primească parte la »bogăția de nepătruns a lui Hristos«.

Noi preamărim pe Domnul pentru bogățiile Lui de nepătruns, pe care El le-a dăruit celor care L-au luat ca Mântuitor și Domn al lor! Da, iubite cititor, te bucuri tu, mă bucur eu cu adevărat de aceste bogății nelimitate? Este adevărat, Hristos a devenit sărac, pentru ca noi prin sărăcia Lui să devenim bogați (2 Corinteni 8,9). Cât de mare trebuie să fie bogăția Sa, bogăția Sa de nepătruns! Bogăția Sa nu se poate scruta.

Moise la timpul lui a considerat ocară lui Hristos ca fiind o bogăție mult mai mare decât toate comorile Egiptului (Evrei 11,26). Fie ca și noi să fim permanent găsiți în părtășie deplină cu preaiubitul nostru Domn și să ne bucurăm tot timpul practic de El și de bogățiile Lui de nepătruns! Ce experiență minunată este conștiința și savurarea prezenței Sale!

Ascunsă în Dumnezeu

Versetul 9: »... și să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate,«

Facă Dumnezeu, ca fiecare slujitor al lui Hristos să devină conștient de dimensiunea acestor cuvinte ale apostolului și să se bucure cu adevărat de ele! Slujba lui nu se limita numai la cei credincioși, ci ținta lui era să ajungă cu Evanghelia la toți oamenii, să-i lămurească pe toți, pentru ca toți oamenii să cunoască harul lui Dumnezeu, care le oferă nu numai iertarea păcatelor – iertare care se bazează pe deplina valabilitate a jertfei Domnului nostru Isus Hristos – ci le dăruiește și partea de a fi uniți cu Hristos și în Hristos, și să devină mădulare ale trupului Său.

Observă expresia »taina, ascunsă din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate«. Niciunul din sfinții perioadelor de timp din trecut nu a știut nimic despre această taină ascunsă în Dumnezeu. Dar după moartea Domnului nostru Isus Hristos, după învierea Sa dintre morți și înălțarea Sa la cer a venit Duhul Sfânt ca Persoană pe pământ și Și-a făcut locuință în credincioși, ca să le descopere întreaga valoare a lucrării de mântuire și să le facă cunoscut taina ascunsă până atunci.

Făcut cunoscut îngerilor

Versetul 10: »... pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscută acum, prin Adunare, stăpânitorilor și autorităților în cele cerești,«

Vedem aici, că această taină deosebită și minunată a Adunării și poziția ei cerească nu a fost necunoscută numai credincioșilor Vechiului Testament, ci și stăpânitorilor și autorităților, îngerilor și arhanghelilor.

Însă această taină a fost descoperită acum Adunării, și I-a făcut plăcere lui Dumnezeu s-o facă cunoscut și îngerilor, ca să le descopere și lor o latură nouă a înțelepciunii Sale dumnezeiești.

Deja în trecut îngerii au fost martori ai înțelepciunii lui Dumnezeu în unele privințe, în mod deosebit în creație, »când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie« (Iov 38,7). Ei au văzut înțelepciunea Sa în varietatea lucrărilor Sale în perioadele trecute și până în perioada actuală a harului.

Acum însă Dumnezeu le-a descoperit ceva cu totul nou, pe care ei niciodată mai înainte nu l-au cunoscut – o taină ascunsă, cunoscută numai de Dumnezeu. Da, Dumnezeu a vrut prin Adunare să facă cunoscut îngerilor înțelepciunea Lui variată. Ah, ce minunată este această poziție, la care Dumnezeu a ridicat Adunarea Sa! Și în același timp cât de mare este responsabilitatea tuturor creștinilor adevărați, din care este alcătuită Adunarea! Ah, sunt puțini cei care au înțeles adevărata poziție a Bisericii, sunt puțini cei care au înțeles planul și voia lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa și umblarea ei în această lume ca martor pentru El.

Umblăm noi în armonie cu voia Sa, pentru ca El să ne poată da exemplu și să fim de învățătură îngerilor? Voia lui Dumnezeu este, ca Adunarea să fie ca o carte, care poate fi citită de îngeri, pentru ca ei să poată cunoaște în noi și prin noi înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu.

Aceasta este deci intenția lui Dumnezeu și responsabilitatea noastră. Nu este intenția lui Dumnezeu să facă cândva cunoscut stăpânilor și autorităților înțelepciunea Sa atât de felurită, când noi vom merge în cer, ci ACUM, în timp ce noi mai suntem încă în lumea aceasta, »pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânilor și autorităților în cele cerești«.

Fără îndoială lumea ne va urî, dacă umblăm potrivit cu voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și voia lui Isus Hristos, Domnul nostru. Dar nu ne este de ajuns să știm, și nu se înalță inimile noastre, să știm că noi suntem subiectul deosebit ale planurilor minunate ale lui Dumnezeu, că îngerii Lui ne înconjoară, și că permanent El privește în jos spre noi cu o dragoste de nepătruns? Nu ne este suficient, că El ne-a dat pe Hristos »viața noastră« - Hristos, »darul nespus de mare« al lui Dumnezeu? Și în afară de aceasta nu ne-a dat El Duhul Său Sfânt, pentru ca El să fie în noi, făcând din noi locuința Sa, templul Său, în timp ce noi mai suntem încă aici pe pământ?

Deci dacă vreunul din îngeri dorește să vadă unde s-a descoperit dragostea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să privească aici pe pământ, trebuie s-o vadă întipărită pe credincioși, chiar și pe cel mai neînsemnat și mai slab. Cine poate înțelege aceasta? Poți tu, pot eu să înțeleg această minune, că Dumnezeu în harul Său ne-a adus atât de aproape de Sine?

Dacă am înțelege cu adevărat scumpătatea și slava acestui adevăr, atunci el ne va conduce la despărțirea totală de tot ce este aici sub soare, de tot ce prin carne ar putea să ne facă să ne reîntoarcem la lucrurile lumii acesteia. Noi am primit cu Hristos un loc și o poziție mult mai înaltă decât a soarelui. De aceea noi ar trebui aici pe pământ să supunem toate lucrurile sentinței crucii și morții. Ținta și scopul vieții noastre ar trebui să fie numai glorificarea Numelui Domnului nostru Isus Hristos. El trebuie să fie singura noastră bucurie!

Ce posedăm noi în Hristos

Versetul 11: »... după planul veacurilor pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru,«

Toate planurile și gândurile lui Dumnezeu cu privire la Adunarea Sa și la ce El a făcut pentru ea și în ea, El le-a planificat după »planul Său veșnic« în Hristos Isus, Domnul nostru. Preamărit să-I fie Numele minunat pentru aceasta!

Cine citește totdeauna atent și cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu, vă găsi foarte clar în acesta, că planul veșnic al lui Dumnezeu era deja la crearea lumii și în cele din urmă la crearea omului, ca din neamul lui Adam decăzut să-și ia un popor, să-l facă o creație nouă și să-l unească cu Fiul Său preamărit, pentru ca ei să fie la El și întreaga veșnicie să aibă parte de El și de gloria Sa. Toate acestea El le-a făcut »în Hristos Isus, Domnul nostru« spre glorificarea Sa.

Versetul 12: »... în care avem îndrăzneală și intrare cu încredere, prin credința în El.«

În versetul anterior apostolul a vorbit despre Domnul nostru Isus Hristos ca despre Acela care acum este glorificat în înălțime, singurul în care planul veșnic al lui Dumnezeu s-a realizat și împlinit. Acest plan se referă la binecuvântarea Adunării în identificarea ei cu Hristos, Capul ei glorificat – un adevăr minunat și o realitate minunată prin care, așa cum am văzut, îngerii și arhanghelii pot recunoaște »înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu«.

Dar aceasta nu este tot ce noi am primit în Hristos; căci prin El noi avem și îndrăzneală și acces la Dumnezeu, Tatăl nostru. Noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos și putem să venim în prezența lui Dumnezeu, Tatăl nostru, cu îndrăzneală și deplină încredere, fără teamă și fără frică. Inima Lui se bucură când venim în felul acesta și în Numele lui Isus Hristos, Fiul Său preaiubit, pășim înaintea tronului Său de har. »Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus ... să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței« (Evrei 10, 19.22). »Având deci un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. – Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit« (Evrei 4,14.16).

Un suflet, care se încrede în dragostea Tatălui, nu se teme să vină în prezența Lui, ci se bucură să se găsească în prezența Sa și să locuiască acolo în părtășie cu El.

Ah, de am avea înțelegere mai mare despre dragostea Tatălui! Vom constata că acestea sunt cele mai prețioase momente de care ne putem bucura, când în Numele Domnului nostru Isus Hristos, în care am crezut și în care ne încredem, stăm în părtășia cu El, bazându-ne pe deplin pe valabilitatea absolută a lucrării Sale la cruce, »în siguranța deplină a credinței«.

Necazurile lui Pavel

Versetul 13: »De aceea, vă rog să nu vă descurajați din cauza necazurilor mele pentru voi, care sunt gloria voastră.«

La începutul acestui capitol îl vedem pe Pavel »un întemnițat în lanțuri«, ca unul sortit morții, și anume din cauza descoperirii tainei, pe care el o vestea, și care se referea la Adunare (alcătuită din iudei și păgâni) și partea ei cerească, pe care o poseda ca fiind unită cu Hristos.

Aici în versetul 13 apostolul amintește din nou credincioșilor din Efes acest adevăr; și pentru ca inimile lor să nu se descurajeze din cauza suferințelor sale, el îi încurajează și îi roagă să nu se descurajeze din cauza suferințelor lui. Aceste suferințe vor fi mai degrabă spre folosul lor și spre întărirea credinței lor.

Apostolul era sub domnia tiranică a romanilor, care îl țineau în lanțuri. Dar tocmai în mijlocul acestor necazuri Duhul Sfânt preocupă inima lui cu poziția minunată a Adunării, ca fiind legată cu Hristos glorificat în cer și îl inspiră să scrie această scrisoare. Acest adevăr minunat l-a umplut și l-a făcut să-i roage să nu se descurajeze și să nu se clatine. Cât de minunată este unitatea la care Duhul Sfânt leagă între ele mădularele unui singur trup! Apostolul privește necazurile lui nu ca fiind numai ale lui ci și ca glorie a lor.